

Formanden:

Jeg forellår, at lovforslaget henvises til udvalget om fysisk planlægning. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Forhandling om miljøministerens skriftlige redegørelse af 9. maj 1974 om regeringens overvejelser om fredningsplanlægningen.

(Redegørelsen (nr. VII) findes i tidenden sp 6488).

Auken (S):

Vores drøftelse i dag om fredningsplanudvalgenes placering sker på baggrund af miljøministerens redegørelse af 9. maj, en redegørelse, jeg gerne vil sige ministeren tak for, og det sker også på baggrund af en redegørelse om fredningsplanudvalgenes beføjelser og arbejdsområde, som miljøministeriet har afgivet her i april måned.

Anledningen til disse overvejelser og anledningen til den redegørelse, der er kommet fra ministeren, er jo en passus i den betænkning, som udvalget om fysisk planlægning afgav i forbindelse med færdigbehandlingen af lovforslaget om lands- og regionplanlægning den 25. maj sidste år. I betænkningen opfordrer de 5 daværende partier i folkettinget, som i enighed gennemførte lands- og regionplanloven, ministeren til at indlede et forberedelsesarbejde med henblik på, at der

i forbindelse med den fortsatte reform af planlægningslovgivningen kan fremsættes lovforslag i folketingsåret 1973-74 med henblik på en forenkling af administrationen, herunder at fredningsplanudvalgenes beføjelser i henhold til naturfredningsloven overføres til amtsrådene“.

Dette afsnit i betænkningen har givet anledning til betydelig uro i fredningskredse, ikke mindst de folkelige friluftorganisationer, da det blev opfattet som en bindende beslutning om fredningsplanudvalgenes ophævelse og dermed en svækkelse af hele den danske fredningsindsats, idet fredningsplanudvalgene jo udgør et meget betydeligt led i den fredningsindsats, der ydes.

Denne fortolkning af betænkningen holder efter min mening ikke i praksis. Som

ordfører for socialdemokratiet i den sag har jeg sammen med andre ordførere under det udvalgsarbejde, der førte frem til betænkningen, betonet følgende synspunkter: At vi i socialdemokratiet var meget interesseret i at opbygge en planlægningsorganisation, der fungerede så smidigt og enkelt som muligt. At vi derfor var tilhængere af alle forslag til virkelige forenklinger og tilhængere af gennemførelsen af alle konkrete ideer om afvikling af overflødig dobbeltadministration, men at vi betragtede de fredningsmæssige hensyn som de overordnede — et synspunkt, som også andre partier gav udtryk for, og som jo også gennemsyrrer ministerens redegørelser her i folketinget.

Derfor var vi interesseret i at få gennemundersøgt, om der inden for fredningsplanlægningen var mulighed for en forenkling af administrationen, herunder en besparelse for det offentlige, uden at det gik ud over de grundlæggende fredningsmæssige interesser. En sådan grundig undersøgelse ville være nødvendig, før folketinget kunne tage stilling.

Et vigtigt led i undersøgelsen ville det være at få klarlagt, om man forsvarligt og med fordel kunne nedlægge fredningsplanudvalgene og overføre udvalgenes beføjelser til amtsrådene. Det var en ofte fremsat påstand, ikke mindst fra borgerlige ordføreres side, at fredningsplanudvalgene var et overflødig omsvøbsdepartement. Disse påstande trængte efter vores opfattelse til en nærmere bedømmelse og en nærmere efterprøvelse.

Man har imidlertid i betænkningens formulering villet lægge, at folketinget allerede havde truffet sin beslutning om ikke alene at undersøge problemet og bede ministeren om at fremkomme med et forslag, men også om at gennemføre dette forslag, uanset at man ikke kendte forslaget på forhånd, og uanset alle saglige argumenter, der måtte føres i marken under det videre arbejde.

Det er naturligvis en helt urimelig fortolkning af vores hensigt. Et folketingsudvalg kan selvfølgelig ikke i en betænkning om en helt anden lov uden nærmere arbejde og uden en saglig diskussion — med mulighed for påvirkning fra de organisationer, som jo normalt kan gøre deres synspunkter gældende over for et udvalg ved at møde i deputation — træffe en beslutning, der helt